

Sygn. akt III CSK 203/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko S. W.
o uznanie za niegodną dziedziczenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
przyznaje radcy prawnemu P.S. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w K. kwotę 4800 zł (cztery tysiące osiemset zł) z
należnym podatkiem od towarów i usług tytułem pomocy prawnej
udzielonej powodowi z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o uznanie niegodności dziedziczenia oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 grudnia 2014 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie zagadnienia prawnego dotyczącego uzupełniania braków pisma procesowego (art. 130 § 1 i 3 k.p.c.), a także niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych (art. 5 k.p.c.). W obszernym wywodzie skarżący wskazał także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Cały wywód skargi – mimo zastrzeżeń skarżącego, że ustaleń „nie podważa” – został skierowany przeciwko ustaleniom i ocenie dowodów, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Nie wykazano także oczywistej zasadności skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.; „oczywistość” ta oznacza, że skarga kasacyjna jest oczywista w sposób ewidentny i niewątpliwy, na pierwszy rzut oka, bez potrzeby dokonywania głębszych analiz. Takich walorów skargi nie wykazano, a jej oczywistej zasadności przeczy sama jej forma i treść; gdyby skarga była oczywiście uzasadniona, nie wymagałaby wyvodu liczącego ponad 20 stron (por. np. postanowienie z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7–8, poz. 83).

Zagadnienie dotyczące wykładni art. 5 k.p.c. nie ma cech istotności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania; dotyczy stosowania tego przepisu w określonej sytuacji faktycznej i procesowej i nie poddaje się juredycywnym uogólnieniom. Takie samo znaczenie należy przypisać kwestii dotyczącej rozumienia i stosowania art. 130 k.p.c.

Z tych względów – skoro nie występując przyczyny kasacyjne – Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

